

צעצועים

מחזה מאת נעם גיל

במאי – יגאל זקס

דמויות:

קובי, גבר בתחילת שנות הארבעים לחייו.

וויקי, אישה בשנות השלושים לחייה.

נעם, גבר בסוף שנות השלושים לחייו.

נורית, אישה באמצע שנות העשרים לחייה.

הערה:

למרות שקובי וויקי מזדהים לכל אורכו של המחזה כ"מזרחי" וכ"רוסיה",

קובי צריך להיראות "לא מזרחי"

וויקי צריכה להיראות "לא רוסיה".

תמונה 1

וויקי וקובי נעמדים מול נעם, בוהים בו.
נעם מנסה שלא לבהות בוויקי וקובי. בעוד שוויקי וקובי עומדים קפואים במבטם עליו.
העמידה המשונה הזו אמורה להימשך ככול האפשר.
לאחר המתנה לא קצרה, קובי שובר את הקרח.

קובי: בוא, שב.

נעם מתיישב על הכורסא, וויקי וקובי מתיישבים על הספה.

קובי: ספר לנו על עצמך.

נעם (נסחף באופן הדרגתי במונולוג שלו): קוראים לי נעם, אני בן שלושים ותשע, אני נשוי עם שלושה ילדים, שני בנים ובת. סיימתי לפני שנתיים את עבודת הדוקטורט שלי באוניברסיטה. ניסיתי למצוא עבודה באחת האוניברסיטאות או מכללות בארץ. לא הצלחתי. התחלתי לעבוד במשרד פרסום קטן בתל אביב. פיטרו אותי אחרי שבועיים. התחלתי לעבוד בשיווק באתר אינטרנט מסחרי. פיטרו אותי גם משם, חוסר התאמה. מאז אני שוכב בבית. אשתי חושבת שאני נכנס לדיכאון ושלפני שהדיכאון יהיה קליני אני חייב למצוא משהו שיוציא אותי ממה שהיא מכנה "המשבר". (בקולו ניכרים ניצנים של עצבנות גואה) היא חושבת שאני מתבוסס בכישלונות שלי, שאני מתענג עליהם, (זעם בלתי נשלט) אני אומר לה שהיא לא מבינה על מה היא מדברת, כי היא לא מבינה, היא חושבת שהיא מבינה אבל היא לא מבינה. היא-לא-מבינה. את לא מבינה!!! ואז אנחנו רבים. כל בוקר אנחנו רבים. אני לא מעניין אותה. מעניין אותה הכסף, רק הכסף, ואני, כמו פרה, זה מה שאני בשבילה (עושה סימנים של סחיטת עטינים) כמו פרה, והיא רוצה לחלוב ממני ולחלוב ממני כל שארית חיוניות שנותרה לי בחיים. כמו פרה, ממש כמו פרה. (נרגע לפתע) אשתי סיפרה לי עליכם, שאתם מחפשים עוזר אישי, שהשעות יהיו קשות אבל שתהיו הוגנים. אשתי אמרה לי להתקשר, אז התקשרתי.

קובי ווויקי מביטים בנעם ממושכות.

קובי: למה אתה רועד? תשתחרר, תירגע. אנחנו לא נושכים. שב זקוף.

נעם מזדקף.

קובי: תסתכל עלי.

נעם מסתכל עליו.

קובי: תרים את הראש.

נעם מרים את ראשו.

קובי: בוא ננסה שוב.

נעם: הסיבה היחידה שבאתי היא בגלל שאשתי דרשה שאבוא. אני לא רוצה לעבוד פה. עדיף לכם שתיקחו מישהו אחר.

קובי: מישהו אחר?

נעם מהנהן.

קובי: למה?

נעם: בגלל ש...

קובי (ממשיך אותו): בגלל שאני מזרחי.

נעם: מה? לא.

קובי: יש לך בעיה עם מזרחים.

נעם: לא, אני בכלל לא ידעתי שאתה מזרחי. אתה מזרחי?

קובי: בגלל שאשתי רוסייה.

נעם: לא.

קובי: אתה לא אוהב מזרחים ורוסים. אתה לא רוצה לעבוד אצלנו בגלל שאתה לא רוצה לעבוד אצל מזרחי ורוסייה.

נעם: אני לא שונא מזרחים ורוסים. לא ידעתי שאתה מזרחי, לא ידעתי שהיא רוסייה. את רוסייה?

וויקי מהנהנת.

קובי: אתה מרגיש מאוים.

נעם: כן, אבל לא בגלל שאתה מזרחי ושהיא רוסייה.

קובי: אתה מרגיש מאוים מההצלחה שלנו. אתה מרגיש שגזלנו לכם את המדינה. אתה נרתע מהעושר שלנו.

נעם: לא, אני מפרגן לכם על העושר.

קובי: מתי אתה יכול להתחיל לעבוד?

נעם: מה?

קובי: שאלתי מתי תוכל להתחיל לעבוד.

נעם: אתם רוצים אותי...

קובי: כן.

נעם: למה?

קובי: סקרנת אותנו.

נעם: אבל...

קובי: אם אתה רוצה לסרב, אתה יכול לסרב. אנחנו מציעים לך עבודה, אתה לא חייב לקחת אותה.

נעם: והכסף?

קובי: הכול בהתאם למכרז.

נעם: איזה מכרז?

וויקי: חמש עשרה בחודש.

קובי: מה שכתוב במכרז.

וויקי: חמש עשרה.

קובי: הכל בהתאם למכרז.

נעם: מה העבודה?

קובי: העבודה היא מאוד פשוטה. קרא את המכרז. קראת את המכרז? הכל מפורט במכרז.

וויקי: אתה צריך להיות פה ולעזור לנו.

נעם: לעזור לכם במה?

קובי: לא חסרים לנו אמצעים, ברוך השם, ואני אוהב לחיות. עבדתי קשה בחיים שלי ונתוני הפתיחה שלי היו, בוא נקרא לזה, לא מעודדים. גדלתי בשכונה קשה, ההורים שלי לא היו ההורים הרגילים שאנשים כמוך מכירים. נרקומנים, זה מה שההורים שלי היו. חלק מאחיי מתו בטרם עת, חלק אחר מבלה עכשיו את חייו מאחורי סורג ובריא. אני הבטחתי לעצמי גורל שונה, חיים שונים. הצלחתי לבנות חיים. הצלחתי להגיע למקום שאליו מעטים הגיעו ונתוני הפתיחה שלי, שמעולם לא פורסמו, הם לא היו מבטיחים, נתוני הפתיחה שלי.

נעם: למה שיפורסמו?

קובי: אני לא מאלה שמנצלים את העבר שלהם למטרות פרסומיות שאינן רלוונטיות לנושא הנדון. אני מעדיף שהעבודה שלי תדבר בעד עצמה ושהציבור יחליט.

נעם: הציבור?

קובי: מה שסיפרתי לך עכשיו הוא כאין וכאפס לעומת מה שוויקי עברה בחיים הקצרים שלה. (לוויקי) שנספר לו?

וויקי נדה בראשה בשלילה.

קובי: וויקי נולדה במולדובה. היית פעם במולדובה? החיים שלה לא היו קלים, במולדובה. לאחר מכן היה לה לא קל גם פה, באשקלון.

וויקי: קובי.

קובי: בסדר גמור, מתוקה שלי. לא נפרט. כשהיא תרצה, היא תספר לך.

נעם מביט בוויקי, מבולבל. וויקי נראית מובכת מעט.

קובי: לעניינינו. מיותר לציין שהעבודה הזו אינה עבודה רגילה ולא כל אדם מתקבל לעבודה אצלנו.

נעם: למה מיותר לציין?

קובי: אנחנו עוקבים אחר כך כמה שבועות.

נעם: באמת?

קובי: כמו שאמרתי. סקרנת אותנו.

שקט.

קובי: לך הביתה, נעם. דבר עם אשתך, תגיע להחלטה ותבוא מחר בבוקר אם אתה מעוניין.

נעם: אני עדיין לא יודע מה העבודה.

קובי: מחר תדע.

נעם: אני רוצה עשרים.

קובי: סליחה?

נעם: אם אני בא לעבוד אצלכם, אני רוצה עשרים אלף שקל לחודש.

קובי: הכל בהתאם למכרז...

וויקי (קוטעת אותו): בסדר גמור.

תמונה 2

יום ראשון בעבודה.

נעם צועד לצדה השני של הבמה. הוא פוגש את נורית.

נורית: שלום.

נעם: שלום.

נורית מתקרבת לנעם, רוכנת לעברו ומנשקת אותו.

נורית: תקרא לי נורית.

נעם (מבולבל): נורית.

נורית: אני ואתה נעבוד ביחד. הבאתי לך חליפה. תלבש אותה.

נעם: כאן?

נורית: אני אסתובב.

נורית מסתובבת. נעם מתחיל להוריד את בגדיו.

נורית: הימים שלנו מתחילים בבוקר, בשמונה בדיוק ומסתיימים בערב, בשמונה בדיוק. לפעמים נצטרך להתחיל יותר מוקדם, לפעמים נצטרך לסיים יותר מאוחר. על שעות נוספות נפוצה. תגיע לעבודה לבוש ומגולח כמה דקות לפני הזמן. כשדלת חדרם תיפתח, הם מצפים לראות אותנו עומדים מוכנים.

נעם סיים להתלבש.

נעם: מוכנים למה?

דלת חדרם של קובי וויקי נפתחת. קובי וויקי לבושים בחליפות מחויטות, נראים רשמיים.

קובי: בוקר טוב, נורית.

נורית: בוקר טוב, אדוני ראש הממשלה.

נעם (מבולבל, לנורית): ראש הממשלה?

וויקי: בוקר טוב נורית.

נורית: בוקר טוב גבירתי, רעיית ראש הממשלה.

קובי: בוקר טוב, נעם.

שקט.

נעם: בוקר טוב...

נורית מסמנת לנעם שימשיך בכללי הטקס.

נעם (ממלמל): ...אדוני ראש הממשלה.

קובי: בוקר טוב. מה הלויז להיום, נורית?

נורית: אדוני ראש הממשלה נפגש בשמונה ושלושים עם שגריר ירדן במשרד ראש הממשלה בכנסת. לאחר מכן מתוכננת לך פגישה עם הרמטכ"ל, המזכיר הצבאי ואלוף פיקוד דרום בקריה, נפלו שלושה טילי מרגמה בשטחים פתוחים ברצועה בלילה. בשתיים עשרה ושלושים אנחנו נבקר בתיכון אורט כרמיאל לארוחת צהריים עם ראש העיר ולאחר מכן פגישה קצרה עם תלמידים נבחרים. בשלוש...

קובי: עד שלוש אלוהים גדול.

נורית: אעדכן אותך בדרך.

קובי: מה עם אשתי?

נורית: נקבע לגברתי ביומן פגישה בשמונה וחצי עם האוצרת הראשית במוזיאון ישראל לרגל הרטרופסקטיבה שהמוזיאון מארגן ליהדות מולדובה, לאחר מכן ארגון העובדים והעובדות הסוציאליות עורך כנס חירום בו תדברי, הנאום כבר מוכן, ולאחר מכן ארוחת צהריים עם אשת השגריר הבלגי, מישל פרוז...

וויקי: תבטלי את האוצרת, אני אקדיש את הבוקר להכשרה של נעם.

נורית: בסדר גמור.

קובי (לנורית): בואי נלך.

נורית יוצאת עם קובי, משאירה את וויקי ואת נעם לבדם.

וויקי מביטה בנעם, מבט אטום, בוחן.

וויקי: בעלי חולה.

נעם נראה מבולבל, לא מבין.

וויקי: בעלי אינו אדם יציב. הוא אף פעם לא היה. ועדיין, בחודשים האחרונים קרה משהו.

נעם: מה קרה?

וויקי: הוא נכנס לדיכאון, הוא לא רצה ללכת לעבודה...

נעם: לעבודה...

וויקי: מורה מחליף בתיכון. הוא עשה דוקטורט ולא הצליח למצוא משרה באקדמיה, כמוך. הוא לימד נערים ונערות בסיכון בתיכון בפתח תקווה ואז מצא עבודה בחטיבת ביניים בגבעתיים. הוא תמיד היה מלנכולי, בעלי, אבל לפני כמה חודשים המלנכוליה נהפכה לדיכאון ואז הדיכאון נהפך לדיכאון קליני ומדיכאון קליני עברנו לליקויים קוגניטיביים.

נעם: מה זה אומר?

וויקי: בעלי תמיד התעניין בענייני היום, קורא עיתונים, מהדורות חדשות, תכניות ברדיו. בשנה האחרונה התחביב הזה נהפך לאובססיה. משברים קואליציוניים היו מרתיחים אותו, פרשות שחיתות היו מוציאות אותו מדעתו. הוא היה צועק על הטלוויזיה כמו משוגע, מנהל דו שיח עם פוליטיקאים כאילו הוא מנחה תכנית. לפעמים הוא היה אורח בתוכנית, שואל את הפוליטיקאי שאלה, מדבר לאורח בפאנל, מבקש שלא יפריעו לו. הרופאים אמרו שזה ליקוי קוגניטיבי עקב פגיעה מוחית, אבל כל הבדיקות הראו שהמוח שלו בסדר ושהליקויים הקוגניטיביים הם סתם ליקויים קוגניטיביים והוא עוד צועק "על איזה ליקויים את מדברת? העם שלנו, כולנו סובלים מליקוי קוגניטיבי אחד גדול, את לא רואה מה קורה פה?" בשלב מסוים זרקתי את הטלוויזיה מהבית. ופתאום הוא מתחיל לדבר על שינוי, אבל לא על שינוי פנימי אלא על שינוי בסדר גודל לאומי, שינוי במצב הקיים. ואז הוא מודיע לי שהוא...

נעם (קוטע אותה): ראש הממשלה.

וויקי: שר התחבורה. בהתחלה זה היה שר התחבורה. והוא רגיל כזה, עם אנרגיה ומרץ, אבל כשר תחבורה. כל בוקר הוא מתעורר ויוצא לעבודה עם חליפה ותיק מנהלים. הרופאים קראו לזה סימנים קליניים, תסמינים של פסיכוזה פוסט טראומטית.

נעם: אבל מה הוא עושה?

וויקי: הוא הולך לפתיחת מחלף חדש בחדרה, להשקה של נתיב חדש בכביש עוקף באר שבע, הוא עוקב באדיקות אחרי העבודות על הרכבת הקלה בגוש דן. ובבית הכול טוב, הוא נראה מאושר. הוא מספר לי שהוא מקבל מחמאות מראש הממשלה, מהנשיא, מהתקשורת. שבמדד השרים הוא השר המוביל.

שקט. וויקי בוהה קדימה, רועדת. לאחר כמה שניות היא מסיטה שוב את מבטה לנעם.

וויקי: ואז ראש הממשלה התפטר...

נעם: איזה ראש הממשלה?

וויקי (לא מקשיבה לו, ממשיכה): ואני מוצאת את עצמי באמצע פריימריס של המפלגה.

נעם: איזו מפלגה?

וויקי (שוב לא מקשיבה לו, שוב ממשיכה): הוא אמר לי שיש לנו טיקט מנצח, הוא מזרחי ואני רוסייה. הוא אמר שמזרחי בתור ראש ממשלה זה קלף מנצח ושאתי, כאשתו, הרוסייה, כל המצביעים הרוסיים יהיו לנו בכיס, זה מה שהוא אמר. אבל הוא לא מזרחי ואני לא רוסייה.

נעם: ואז מה קרה?

וויקי: הוא ניצח בפריימריס ואז בבחירות... והשאר היסטוריה, ההיסטוריה שהוא המציא. (מפנה את מבטה לנעם) אנחנו צריכים אותך איתנו, נעם, איש חכם, טוב לב, שמבין ב...
נעם: במה?

וויקי: בדיפלומטיה, ברזי הדילומטיה. יחסים בין לאומיים, זה מה שלמדת, נכון?

נעם: אתם צריכים פסיכיאטר, לא מומחה ביחסים בין לאומיים.

וויקי: תחשוב על זה כהתמחות.

נעם: זה לא נורמלי.

וויקי: אתה אומר לי?

נעם: רגע, מה קורה עכשיו?

וויקי: מה?

נעם: נורית לקחה אותו לפגישה במטכ"ל ואז לאורט כרמיאל, זה מה שהיא אמרה, נכון? סדר היום שלו.

וויקי: כשהם ייצאו מהבית נורית תקבל טלפון. היא תספר לו על ההתפתחויות הדרמטיות החדשות. ואז הוא יחזור. לא תהיה לו ברירה. ככה זה כל בוקר.

נעם: איזה התפתחויות?

קובי נכנס לפתע בסערה.

קובי: פתחתם את החדשות?

וויקי: לא, מה קרה?

קובי: ברדוגו, (במבטא מרוקאי) יֶאֱכַל סְאִלִּמָאן, הגיש אי אמוץ.

וויקי: (מעמידה פנים שהיא המומה): מה? אני לא מאמינה.

קובי: נורית כבר מדברת עם יו"ר הקואליציה. אני אמוץ אותך, את ברדוגו, הוא חושב שהוא יכול לתמרן אותי לתת לו את ראשות הוועדה. בן זוג... על מה דיברתם?

וויקי: סיפרתי לו על העבודה שלו פה איתנו.

קובי: התוודעתם?

וויקי: כן.

קובי (בגאווה לנעם): היא סיפרה לך על מולדובה? איזו ילדות, אהה? היא עדיין בפוסטראומה. (לויקי) סיפרת לו על מולדובה? (לנעם) היא סיפרה לך על מולדובה? לא סיפור מטורף?

וויקי: עדיין לא סיפרתי לו.

קובי: חכה שתשמע את הסיפור. (לויקי) ספרי לו.

וויקי: אני מעדיפה שלא...

קובי: אל תתביישי, ספרי לו. ספרי לו את הסיפור. אין מה להתבייש. כדאי שיידע. (לנעם) היא נולדה במולדובה.

וויקי: נולדתי במולדובה.

נעם: אני...

קובי: חכה שתשמע.

וויקי: לאימא שעזבה אותי בבית החולים.

קובי: היא הוציאה אותה מהבטן שלה, קמה ויצאה החוצה והמשיכה בחיים שלה. מה אתה אומר על זה?

נעם: מזעזע.

וויקי: גדלתי בבית יתומים עד שהייתי בת שש עשרה.

קובי: אתה בטח יכול לדמיין מה זה לגדול בבית יתומים במולדובה. המכות, ההשפלות. ספרי לו על לודמילה.

וויקי: כשהייתי בת שמונה נמאס לי לחטוף מכות אז הלכתי לנערה החזקה ביותר...

קובי: לודמילה, נערה שמנה, קשוחה, מפחידה.

וויקי: ...באתי אליה עם בקבוק שבור ותקעתי לה אותו בצוואר.

קובי: אף אחת לא התעסקה איתה מאז.

וויקי: כן.

קובי: ספרי לו איך קראו לך בבית היתומים.

וויקי: "וודקה וויקי".

נעם: למה וודקה?

קובי: כי הבקבוק ש... ספרי לו...

וויקי: הבקבוק שאיתו תקפתי את לודמילה היה בקבוק וודקה.

קובי: אחרי שהיא ברחה מבית היתומים היא החליטה לעלות לארץ. היא גרה שמונה שנים... ספרי לו.

וויקי: גרתי באשקלון שמונה שנים בבית מתפורר ליד הים ואז הכרתי את קובי.

קובי: ואני הכרתי לה את הארץ היפה הזו ומשם הגענו לכאן, למעון ראש הממשלה. לא סיפור הצלחה מדהים? אני, ראש הממשלה המזרחי הראשון במדינת ישראל, והיא, מ"וודקה וויקי" ממולדובה לרעיית ראש הממשלה ברחוב בלפור שבירושלים. אני אומר לך, המדינה שלנו הוקמה על סיפורים כאלה של אנשים פשוטים עם כוח רצון, עם אמונה, עם תחושה של שליחות ושל פרגמטיזם חברתי, חסר פשרות, שאינו נכנע לאידיאליזם עיוור מחד או לאופורטוניזם מושחת מאידך, אנשים שהגיעו לכאן, משום מקום, ממרוקו, מפולין, מתימן ומרוסיה, מכל קצוות הגולה, האנשים. אתה מאמין באלוהים, נעם?

נעם: אני...

קובי: להתבונן בפרויקט העצום הזה שנקרא מדינת ישראל ולא להאמין באלוהים זה כמו לא להאמין ב... אתה יודע שאני מניח תפילין כל יום בבוקר כשאני קם?

נעם מביט בוויקי שנדה לו בראשה, מאחורי גבו של קובי, סותרת את דברי בעלה.

קובי: אני לא מאלה שרצים לתקשורת להתפאר באמונה המחודשת שהם פתאום מצאו, זה טכס אישי כזה. הנחת תפילין. מה אתה אומר על זה? אתה יודע איפה גדלתי? גדלתי בדרום ולא סתם בדרום, בבאר שבע, ולא סתם באר שבע, שכונה ד' בבאר שבע. אתה יודע מה זה לגדול בשכונה ד' בבאר שבע? מה אתה יודע על מצוקות החיים אם לא גדלת בד'?

לראות את אבא תוקע לעצמו כל ערב מזרק ביד ואת אימא גומרת בקבוק שיכר...

נעם: שיכר?

קובי: אח שלי, מישל, נדקר מול העיניים שלי כשהייתי בן ארבע עשרה, אתה ידעת את זה? ואני מחזיק אותו בידיים, את מישל, מחכה לאמבולנס שלא יגיע לעולם, מבקש מבורא עולם שישמור על מישל בחיים, מביט באח שלי, מישל, שלושה כדורים בבטן, מתחנן שיישאר עוד קצת איתי, עוד קצת בחיים והוא נושם ונאבק על עוד פיסת קיום אחרונה, כמו חתול על קיר חלק, ומישל מביט בי, נאבק להגיד מילים אחרונות "צא מפה, אח שלי," זה מה הוא אמר לי, "צא מפה, בנה לך עתיד טוב יותר אח יקר, כי באר שבע ד' זה מבוי סתום, תהום קיומית ממנה מעטים נחלצים ומדינת ישראל היא פרויקט נפלא של קיבוץ גלויות..." זה מה הוא אמר... טוב, אני עושה פרפראזה כמובן, אבל אלו היו רוח הדברים. אתה מחייך?

נעם: מה?

קובי: הסיפור שלי מצחיק אותך?

נעם (מרצין): לא. לא חייכתי.

שקט.

קובי: למה באתי לפה?

וויקי: הצעת האי אמון.

קובי: סליחה?

וויקי: הצעת האי אמון.

קובי: כן. לפעמים אני גולש לסנטימנטליות דביקה. איך אנחנו אומרים במרוקאית? (במבטא מרוקאי גס) "סֶחְחַתִּי הֵיָא מְאֵלִי אֵילָא מְסַאֲתֵלִי אֶס בְּקָאֵלִי..."

נעם: מה זה אומר?

קובי (מתעלם מהשאלה): מה קורה איתך, וויקי, הכול בסדר? את נראית חיוורת.

וויקי: כן, אני פשוט מודאגת מהאי אמון.

קובי: פיטוסי וברדוגו עושים שרירים. הם לא יסלחו לי שלא נתתי לדוידוב את ראשות הוועדה. נעם, אני צריך שתכתוב לי את הנאום לכנסת, לפני האי אמון. אני רוצה להפציץ אותם, את פיטוסי ואת דוידוב וגם את ברדוגו. נרביץ בהם קצת ציונות, אהה? תזכיר את הצהרת בלפור קצת ואולי את הקמת המדינה ואז ישר תגיע לכנסת של ימינו אנו... מחר בשמונה בערב, שידור חי בכל הרשתות.

נעם: לא.

קובי: סליחה?

נעם: אני מצטער, (לוויקי) אני לא יכול. זה לא נורמלי מה שקורה פה. אני הולך, אני לא יכול להישאר, אני הולך. אני מצטער, אבל אני לא... אני פשוט לא.

נעם יוצא החוצה.

תמונה 3

שעות ספורות לאחר מכן.

נעם בביתם של קובי ווויקי.

קובי עומד מול נעם, ידו על כתפו של נעם.

וויקי עומדת מאחורי ראש הממשלה.

נעם (מושפל, שוב פעם נסחף במונולוג שלו): אני חוזר הביתה ורואה את אשתי יושבת בסלון, מחכה לי, ואני אומר לה שעזבתי את העבודה אצלכם והיא מתבוננת בי ואומרת לי בקול שקט, "נעם, אם אתה עוזב את העבודה הזו, אני עוזבת אותך". זה מה שהיא אומרת לי, זה מה שאשתי אומרת לי, אשתי, אם ילדיי, מדברת אלי כאילו הייתי סמרטוט, סמרטוט רצפה, אל בעלה, אבי ילדיה. היא דרשה שאחזור לפה ואתחנן לעבודה, שאגיד לכם שטעיתי ושאני אודה לכם אם תתנו לי הזדמנות שנייה.

קובי: אנחנו לא עמותת סעד, נעם.

נעם: אני יודע.

קובי: אנחנו מצפים מהעובדים שלנו לשירות נאמן, ללא דופי, להבנה בסיסית של הצרכים של מעסיקיהם.

נעם: אני מבין.

קובי: תרים את הראש.

נעם מרים את הראש.

קובי: תסתכל עלי.

נעם מסתכל על קובי.

קובי: תנשום נשימה עמוקה.

נעם נושם נשימה עמוקה.

קובי: להחלטות שמתבצעות פה, בחלל הזה, ישנן השלכות רחבות הרבה יותר מהסוגיות היומיומיות שרוב אזרחי המדינה שקועים בהן. אנחנו לא משחקים בכאילו פה, אנחנו לא באקדמיה. אנחנו מתעסקים בשאלות של חיים ומוות. גורל חייהם של מיליוני אנשים נקבע בתוך החדר שבו אתה נמצא. אתה לא מכיר אותי, אתה לא יודע מה עברתי בחיים שלי, מאיפה באתי, מי המשפחה שלי, מה עשיתי בחיי, איך הרמתי את עצמי מן האשפתות...

נעם: על איזה אשפתות אתה מדבר?

קובי (צועק עליו): אל תתנשא עלי, נעם!!!

נעם: אני לא...

קובי (קוטע אותו): אתה רוצה להישאר פה?

נעם: כן.

קובי: שלא תעז אף פעם להתנשא עלי!!!

נעם: אני לא מתנשא על אף אחד, אנשים מתנשאים עלי, אני לא מתנשא עליהם.

קובי (מיד נרגע): אני מתנצל נעם, לא הייתי צריך לצעוק עליך.

נעם: זה בסדר.

קובי: אי האמון מדאיג אותי, אני לא מתבייש להודות בזה. שלמות הממשלה ושלמות הקואליציה תלויות בהצבעה המתקרבת ויותר מכך, עשרות יוזמות חדשות שאני ושרי הממשלה שלי מקדמים, בבריאות, בחינוך, ברווחה, בתקשורת. אני באמת ובתמים מרגיש שאנחנו בפתחו של שינוי מבורך, שינוי היסטורי במדינה. ועכשיו האי אמון הזה. אין רגע דל, אהה?

נורית נכנסת פנימה בבהלה, מתקרבת במהירות לקובי. היא לוחשת לו משהו באוזניו.

קובי (לנעם): אני צריך לחתום על כמה מסמכים. (בדרכו החוצה) אל תשכח נעם, אני סומך עליך.

קובי ונורית יוצאים החוצה במהירות, משאירים את וויקי ונעם לבדם.

וויקי: כמה זמן אתה נשוי, נעם?

נעם: שמונה שנים.

וויקי: אתה אוהב את אשתך?

נעם: כן...

וויקי: אתם הולכים לישון ביחד בלילה?

נעם: לא, היא נרדמת לפני.

וויקי: על הספה? מול הטלוויזיה?

נעם: כן.

וויקי: אתה מעיר אותה לפני שאתה הולך לישון?

נעם: לפעמים.

וויקי: אתה בטח עושה את זה בקול חלש כזה וסמלי וכשהיא לא מגיבה אתה הולך לשכב על המיטה שלכם לבד.

נעם: המיטה שלנו קטנה מדי, ו...

וויקי (ממשיכה אותו): הילדים, הם מתעוררים באמצע הלילה.

נעם מהנהן.

וויקי: אתם שוכבים?

נעם: לא, לא מספיק.

וויקי: יש רגעים ביום שבו אתה מביט בה והיא מביטה בך ואז אתה רואה משהו בעיניים שלה?

נעם: כמו מה?

וויקי: משהו מיוחד?

נעם: פעם ראיתי משהו בעיניים שלה, משהו מיוחד, אבל עכשיו, אני לא יודע. לפעמים יש לה פירור שאיכשהו נכנס לה לעיניים אז אני אומר לה שיש לה משהו בעיניים, פירור או...

וויקי (קוטעת אותו): אני נשואה לבעלי שבע עשרה שנים. לפני הליקוי הקוגניטיבי בעלי היה מגיע אלי, אחרי שהייתי נרדמת על הספה. הוא היה רוכן לעברי, מעיר אותי בנשיקה חמה ורטובה ומבקש שאצטרף אליו לחדר השינה. כשהגעתי לחדר השינה, הוא היה מוריד ממני את הבגדים שלי ואני הייתי מורידה ממנו את הבגדים שלו ואז היינו נעמדים האחד מול השני עירומים. זה היה מן טקס כזה, שגרה לילית מדהימה. אנחנו היינו מביטים האחד בשני בשתיקה שאומרת הכול, ליד המיטה, עירומים. ואז הוא היה נוגע בי ואני נוגעת בו והוא לא מסיר את המבטים שלו ממני ואני לא מסירה את המבטים שלי ממנו. ואז אנחנו נכנסים למיטה ומביטים עוד האחד בשני. ואז הוא נוגע בי. יד אחת באיבר המין. יד שנייה בשד. ואני נוגעת בו, יד אחת באיבר המין, יד אחת מלטפת את פניו, נוגעת בו, מריחה אותו, סופגת אותו. והוא מלטף לי את איבר המין ואני מלטפת לו את איבר המין. וככה היינו נותנים ללילה לשקוע. לפעמים הוא נכנס אלי, לפעמים אני נכנסת אליו. זה היה נפלא. וכשאנחנו מתעוררים בבוקר, אנחנו מוצאים עצמנו מחובקים, שוכבים אחד מול השנייה, גוף אחד המחולק לשניים. ואז משהו השתנה, הוא נכנס לפוליטיקה. הוא כבר לא מעיר אותי באמצע הלילה וכשאני מתעוררת בשלוש או בארבע בבוקר ומגיעה למיטה אני רואה את גבו מופנה אלי. יש גבול למה שאוכל לספוג, כאשתי של בעלי. אני טיפלתי בו, הייתי אישה מסורה, אוהבת, תומכת. אבל עכשיו, כאשת ראש הממשלה, בעלי רואה בי קישוט, תוספת, פריט ריהוט. בעיניו, תפקידי הוא לחייך, לא לדבר, ללחוץ ידיים, לא להתערב, לשתוק, לחייך, לשתוק. רעיית ראש ממשלה מוצלחת היא זו הסותמת את פיה ומחייכת. במערך הלאומי אני ממלאת תפקיד של פוסטר. ירדתי לדרגת פוסטר. אתה מבין מה אני אומרת?

נעם לא עונה. וויקי מביטה בנעם, היא מתקרבת אליו באופן מאיים.

וויקי: הליקוי הקוגניטיבי הזה עולה לי הון תועפות... העשרים אלף שלך, החמש עשרה אלף שלה, מאבטחים כל שני וחמישי, האנשים הקטנים שהוא פוגש בשוק, כל אלה עולים כסף, כמו הצגת תיאטרון רק על אמת, (חושבת קצת) או על אמת בכאילו או כאילו באמת. ואני פוסטר, לחייך ולשתוק, זה התפקיד שלי. אתה מבין מה אני אומרת?

נעם לא עונה.

וויקי: אני לא אתן לו לדרוך עלי, אפילו לא במצבו.

נעם מביט בה, נראה מפוחד.

וויקי: עליך דורכים?

נעם: בבית?

וויקי: בחיים.

נעם: לפעמים.

וויקי: אנחנו לא צריכים להשלים עם זה. אני ואתה.

נעם: כן.

וויקי: יופי. כי אם אני אראה שמישהו דורך עליך אני אדרוך עליו. ואם אתה תראה מישהו שדורך עלי...
נעם: אני אגיד לו שאסור לדרוך עליך.

וויקי מניפה לנעם את ידה. הוא לוחץ אותה.

נורית נכנסת פנימה.

נורית: גברתי?

וויקי ונעם מביטים בנורית.

וויקי: כן, נורית.

נורית: בעלך מבקש לראות אותך.

וויקי: איפה הוא?

נורית: במשרד שלו.

וויקי מביטה במבט בוחן בנורית.

וויקי: הוא אמר לך להגיד לי שהוא מבקש לראות אותי במשרד?

נורית מהנהנת.

וויקי מתקרבת לנורית, נעמדת לידה, בוחה בה. לאחר כמה שניות נוספות של בהייה בעיניה של נורית, וויקי יוצאת מהחדר, משאירה את נורית ואת נעם לבדם.

נעם: זה רציני?

נורית מהנהנת.

נעם: רגע, רגע... אבל... זה... מה שקורה פה... ואת... והם... אני לא מבין... כי... הם... ואת... והיא...

נורית: זאתי? התחלקה על השכל. לא פחות משוגעת ממנו. היא מיררה לו את החיים כל הזמן שהייתי פה למסכן, מתחילה לצעוק עליו כשהוא שוכב שם, "אתה זיינת את זאתי ואתה זיינת את זאתי... אני ואתה גמרנו יא בן של..." לא משוגע?

נעם: אז למה את...

נורית: אני צריכה ת'כסף.

נעם: יש עבודות אחרות.

נורית: לא כאלו, לא במשכורת כזו, לא לנשים כמוני.

נעם: נשים כמוך?

נורית: יש לי ילד בבית ואימא שמטפלת בו ובעל שלא משלם מזונות.

נעם: אימא חד הורית?

נורית: כן, אימא חד הורית...

נעם: אמרת להם שאת אימא חד הורית?

נורית (חסרת סבלנות): וכאימא חד הורית אני לא יכולה לוותר על עבודה כזו ועוד במעון ראש הממשלה.

נעם: מעון ראש הממשלה?

נורית: יש לך ילדים?

נעם מביט בנורית, לא מבין.

נורית: ילדים, יש לך ילדים?

נעם: את יודעת שיש לי ילדים.

נורית: אני אוהבת ילדים. אתה אוהב ילדים?

נעם לא משיב.

נורית: אתה רוצה עוד ילדים? אני רוצה עוד ילדים. כמה ילדים יש לך?

נעם (כאילו מובן מאליו): יש לנו שלושה...

נורית (שוב קוטעת אותו): לך ולאשתך יש שלושה? גם אני רוצה שלושה ילדים. שתי בנות ובן, זה מה שאני רוצה.

נעם: שתי בנות ובן?

נורית: באמת? זה מה שיש לך? שתי בנות ובן?

נעם: כן.

נורית: לבן שלי קוראים שון.

נעם: אוקיי.

נורית: כן, שון. הן בטח מאוד יפות, הבנות שלך. אתה אוהב את אשתך?

נעם (מבולבל): כן.

נורית: אני לא מנסה להתחיל אתך.

נעם (מגמגם): אני... אני יודע.

נורית: הבן שלי, שון, הבן שלי הוא החיים שלי. כפרה עליו. אולי נוכל להיפגש מתישהו, אני ואתה והילדים שלך ושוון שלי.

נעם: אפשר...

נורית: אני לא מנסה להתחיל אתך.

נעם: אני יודע.

נורית: אחרי שבעלי עזב אותי ונסע לאמריקה עם השרמוטה שלו, הוא השאיר אותנו בלי כלום, אז עברתי לגור אצל אימא שלי ושון חמוד, מוקף בנשים כל היום וזה לא טוב לילדים לגדול בלי סמכות אבהית, בלי גבר בבית. אז אולי אני ואתה, והילדים שלך ושון שלי... ביחד.

נעם: אוקיי.

נורית: אני לא מנסה להתחיל איתך.

נעם: לא חשבתי ש...

נורית: אני לא חלק מהם. הם משוגעים, אני לא. אני מטפלת בעיסוק.

נעם: כן, אני... את אמרת לי...

נורית: יש לי פרקטיקה.

נעם: אוקי.

נורית: אני מטפלת בעיסוק כבר שבע שנים, טיפלתי בו מטעם משרד הרווחה כשהוא השתגע אבל אחר כך הם המשיכו להעסיק אותי פרטי, כמטפלת בעיסוק. אני מתעסקת באבחון היכולת התפקודית של מטופלים עם פגיעות נפשיות ובטיפול מתוך מטרה להשיג עצמאות בתחומי החיים השונים. מה אתה חושב על זה?

נעם: אני חושב שזה בסדר גמור.

נורית: אני ואתה, אנחנו צריכים להיות ביחד פה.

נעם: אוקיי.

נורית: אני צריכה את העבודה הזו, אתה שומע אותי?

נעם: כן.

נורית: יפה מאוד. היא, משוגעת מס' 2, היא רוצה לחסל פה את הבאסטה, הכל היה טוב ועכשיו היא רוצה לגמור את העניין. מאיפה אתה חושב שהגיע האי אמון? לא ממני, ממנה, הכל ממנה. דוידוב שלא קיבל את ראשות הוועדה, ברדוגו ופיטוסי, זה הכל היא. אם אין אמון בקואליציה ואין אמון בממשלה, אז אין אמון בבעלה כראש הממשלה...

נעם: ...שהוא לא באמת ראש הממשלה.

נורית: ואז הוא נאלץ להתפטר.

נעם: עושה לביתו.

נורית: ב-ד-י-ו-ק. והוא, הוא לא טיפש, הוא משוגע, אבל הוא לא טיפש. הוא יודע לפתור בעיות אסטרטגיות. הליקוי הקוגניטיבי הזה הוא הפרנסה שלנו, זה כל מה אני אומרת.

נעם: אז מה אני אמור לעשות?

נורית: נשמה, אני ואתה צריכים להבטיח בכל מחיר את קיומה ואת אחדותה של הקואליציה. למען ראש הממשלה, למען העם, למעננו, למען שון שלי, למען הילדים שלך. כי אנחנו לא צריכים בחירות עכשיו, הדבר האחרון שאנחנו צריכים זה בחירות.

תמונה 4

קובי עומד בחזית הבמה, מצוי באמצע נאום.

נעם עומד מאחוריו, לבוש בחליפה עם תיק עור על ידו.

וויקי עומדת ליד נעם.

קובי (לקהל): כבוד נשיא המדינה, יושב ראש הכנסת, נשיאת בית המשפט העליון, יושב ראש האופוזיציה, השרים וחברי הכנסת, קהל המכובדים כולם. לפני מאה שנים, עם הצהרת בלפור, רעיון התקומה של העם היהודי נהפך לממשי במרחב הלאומי. הצהרה זו, כמו הצהרת כורש אלפיים שנים לפני, נתנה תוקף לאומי לשאיפותיו של העם היהודי. לפני מאה שנים שוחררה ירושלים על ידי כוחותיו של גנרל אלנבי ולפני מאה שנים, שרה אהרונסון, גיבורת נילי, שלחה ידה בנפשה כדי למנוע מהכוחות הטורקיים את סודות המחתרת. כל זה קרה לפני מאה שנים. שלושים שנים לאחר הצהרת בלפור, קמה מדינת ישראל. אני גאה בהישגנו המפוארים כמדינה בעלת כוח לאומי עולה. היסודות הלאומיים שלנו איתנים. אלה אינם דברים מובנים מאליהם. אנחנו רואים במרחב מדינות שמתפקעות בכוח החרב. עמים שמתכווצים דמוגרפית ומאבדים את זהותם הלאומית. לשמחתי, אצלנו קורה ההפך. חברי המכובדים, יש לנו כוח, לעם ישראל יש כוח, אבל איננו שיכורי כוח. מדינת ישראל תמיד הייתה מדינה חפצת שלום, חפצת חיים בטוחים לצד מדינות שכנות. מעולם לא ששנו אלי קרב, מעולם לא היינו תאבי כוח לשם כוח.

קובי מסמן לנעם עם ידיו.

קובי: תמיד חתרנו לפתרון מוסכם לסכסוך רב שנים...

נעם (מתחזה לצועק משורות האופוזיציה): פושע, איזה מן ראש ממשלה אתה? אתה קובר את החזון הציוני.

ראש הממשלה מסמן לקהל הצועקים שלפניו שירגיעו.

קובי: אני קובר? אני קובר? (למישהו מהקהל) אתה קובר, חבר הכנסת ברדוגו, לא אני.

נעם: (שוב צועק): מפיץ שנאה, זה מה שאתה.

קובי (עצבני): אני מפיץ שנאה? חבר הכנסת ברדוגו, מה יש לכם חברי באופוזיציה להציע לציבור הישראלי? בשם איזו אידיאולוגיה אתם נלחמים? בולשביזם תוצרת סובייטית? לא תודה.

נעם: בושה לדמוקרטיה!!!

קובי: חבר הכנסת ברדוגו, חבר הכנסת פיטוסי... סבתי, עליה השלום, הייתה אומרת על אנשים כמוכם, קלאם לדיד, תיחלו ונאכה ביבאן אל תידיד. (מצביע על חברי כנסת) הם מחייכים כי הם יודעים על מה אני מדבר, אתה לא מבין על מה אני מדבר חבר הכנסת דוידוב...

נעם: מה יש לך להציע לאזרחי ישראל, ראש הממשלה??? כלום ושום דבר.

קובי: מה שאני מציע זה מבט כן על המציאות מתוך רצון נועז לשנות אותה לטובת העם היושב בישראל, זו האידיאולוגיה שלי, אחת שלא נענית לציוויים עיוורים, אחת שלא מדמינת מציאות פנטסטית שלעולם לא תתרחש. פרגמטיזם נועז, חסר פשרות, שאינו נכנע לאידיאליזם עיוור מחד או לאופורטוניזם מושחת מאידך.

נעם: אתה בדיחה, זה מה שאתה, אדוני ראש הממשלה. בוגד בחזון הציוני, משקר לקהל שבחר אותך.

קובי (מנסה להתעלם מהמפריעים): אדוני, יושב ראש הכנסת, חברי חברי הכנסת וגם חברי מן האופוזיציה. כאן, בבית הזה, טמונים הזרעים האמיתיים המובילים אל השלום, שלום אמיתי, לא שלום עיוור, שלום שיבטיח את מאורה הנצחי של מנורת ישראל.

נעם: מה בן גוריון היה אומר, אדוני ראש הממשלה?

קובי: תודה.

נעם וויקי מוחאים כפיים לקובי.

קובי (מניף ידיו לקהל): תודה, תודה.

תמונה 5

התמונה הזו היא המשך ישיר לתמונה הקודמת.

קובי חוזר למשרדו עם נעם. קובי מוריד את הז'קט שלו.

קובי: מה אתה חושב?

נעם: "בולשביזם תוצרת סובייטית?"

קובי: אהבת?

נעם: מה חשבת על הנאום?

קובי (מתקרב לנעם ומחבק אותו כאילו היה אב גאה): כל הכבוד. אני שמח שאתה אתנו, נעם ואני מרגיש שנוצר פה דיאלוג שיפרה אותי, יפרה את המדינה ובעזרת השם גם יפרה אותך. בסופו של דבר אתה תעזור לי לעשות דברים חשובים למען המדינה, למען עתיד המדינה.

נעם נראה נרגש מעט.

קובי: מה אתה חושב על נורית?

נעם: נורית?

קובי מהנהן.

נעם: אישה מוכשרת.

קובי: מאוד מוכשרת, פיקחית, חריפה, אידיאליסטית עם רגליים שלעולם לא יעזבו את הקרקע.

נעם: כן.

קובי: נמרה אמיתית, מסוג אלה שהיית רוצה בקבוצה שלך ולא בזו המתחרה. נכון?

נעם מהנהן.

קובי: אתה ידעת שהיא אימא חד הורית?

נעם: כן.

קובי: ומה אתה אומר על זה?

נעם: אני חושב שזה בסדר גמור.

קובי: אני חושב שזה אצילי, להיות אימא חד הורית. אימא שלי הייתה אימא חד הורית. הדברים שהיא סבלה בזמנו אחרי שאבא שלי... יש לי חולשה לאימהות חד הוריות. יש לי חולשה לנורית. אני לא יכול להסביר את זה, כל פעם שאני רואה אותה, את נורית, אני

חושב לעצמי, הנה "אימא חד הורית." ואז אני מרגיש כמו ילד קטן שרוצה ממתק, רק אצלי זה אימא חד הורית.

נעם: מה עם אשתך?

קובי: היא לא יודעת שום דבר.

נעם: אבל אם היא תגלה...

קובי: וויקי היא סובייטית בנשמה ובגנים, אתה מכיר את הנשים הסובייטיות? חותכות לך את הביצים בלי הרדמה ואז עוד אוכלות אותן מול העיניים שלך, את הביצים, בלי טיגון בלי כלום. אם היא תגלה, אני ואתה וכל העולם, "אללא אוסמור און קנא בוסמור."

נעם: אז מה אתה רוצה שאני...

קובי: אתה יודע מה אני עושה כראש הממשלה למען אוכלוסיית החד הוריות?

נעם: אתה שוכב איתן?

קובי: לא, בתקציבים אני מתכוון. כמה אני מקצה למען החד הוריות. לא היה מעולם ראש ממשלה שכל כך תמך באוכלוסיית החד הוריות, אולי חוץ מלוי אשכול. תבדוק ברשומות. אז אם אני תומך בחד הוריות, מן הראוי...

נעם (ממשיך אותו): שהחד הוריות יתמכו בך.

קובי: בדיוק, אתה מבין אותי...

נעם: אבל אתה לא יכול...

קובי: בן אדם במעמדי...

נעם: ואשתך...

קובי: עזוב את אשתי. היא לא יודעת שום דבר, היא לא תדע שום דבר.

נעם: אם יורשה לי, אני לא חושב שאתה צריך את זה עכשיו.

קובי: סליחה?

נעם: רומן עם חד הורית. אנחנו, אתה הולך לעשות פה דברים נפלאים במדינה, חלוקת משאבים, רווחה, חינוך, ביטחון, בשביל זה נבחרת, להנהיג את העם, לשמש מגדלור ערכי לעם ישראל. לא בשביל רומן זול עם איזה חד הורית.

קובי: רומן זול?

נעם: אנחנו מדברים פה על שינוי, על מהפכה במדיניות של המדינה לעבר מדיניות פרגמטית, התבוננות חדה בקונפליקטים מיקרו כלכליים במקום מבט רחב אופקים ועקר על סדר יום חדש. רומן עם אימא חד הורית יכול לסכן את כל מה שאנחנו עובדים בשבילו.

קובי: אתה רוצה אותה.

נעם: לא.

קובי: כן, אתה רוצה אותה.

נעם: אני לא רוצה אותה.

קובי: היא סיפרה לך על בעלה והשרמוטה שלו באמריקה.

נעם: כן.

קובי: זה נגע לך ללב.

נעם: לא, כלומר כן, אבל אני לא... אני נשוי...

קובי: היא אמרה לך שהיא מטפלת בעיסוק?

נעם: כן.

קובי: היא מספרת לכולם שהיא מטפלת בעיסוק.

נעם: היא לא מטפלת בעיסוק?

קובי מביט בנעם, מחייך בפטרונות.

קובי: מה יצא בסוף באי אמון?

נעם: פיטוסי וברדוגו התקפלו.

קובי: ודוידוב?

נעם: הוא דורש עדיין את ראשות הוועדה. הוא מאיים לפנות לתקשורת בנוגע לרכבת הקלה.

קובי בוהה קדימה, חושב, מנסה לתכנן את המהלך הבא.

נעם: מה זה אומר?

קובי: זה לא אומר כלום. הוא משחק איתי משחק. הוא סתם מנחש שהיה משהו עם הרכבת הקלה עוד בקדנציה שלי בתחבורה. אז הוא יורה באפילה, משהו לגבי חריגות בהסכמים הקיבוציים ברכבת הקלה.

נעם: אבל אם זה לא נכון, אז מה אכפת לנו?

קובי: מי אמר שזה לא נכון? הוא פשוט לא יודע שום דבר. הוא ממציא משהו, רק בשביל לבחון את התגובה שלי.

נעם: אז זה נכון או לא נכון?

קובי: אם אני אתקפל הוא יידע שיש שם משהו. אם לא, אז לא.

נעם: אז מה נעשה?

קובי: תן לו מה שהוא רוצה.

נעם: את ראשות הוועדה?

קובי: כן, אבל תגיד לו לפני שהמסמכים על הפרויקט בחדרה מהתקופה שהוא היה עוד במועצה בידינו. תגיד לו את זה.

נעם: מה זה אומר?

קובי: חריגות שכר, מכרזים תפורים, כל הזבל שהפוליטיקה בישראל יצרה.

נעם: וזה נכון?

קובי: "בפוליטיקה, קצת פיקציה היא הכרחית." בן גוריון אמר את זה, אבי הפרגמטיזם הישראלי.

נעם: הוא באמת אמר את זה?

קובי: לך לעבוד, נעם. תודה.

תמונה 6

וויקי יושבת בחדרה, בוהה קדימה, נראית כמו פסל.

נעם נכנס פנימה.

וויקי: אתה צריך לזכור בשביל מי אתה עובד, נעם, מי משלם לך את המשכורת. אם אני מבקשת שתעשה בשבילי משהו, אני מצפה ממך לעשות מה שאני מבקשת.

נעם: אמרתי לו מה שביקשת ממני להגיד, על דוידוב וברדוגו.

וויקי: אני רוצה שהאי אמון יתקבל, זה היה כל הרעיון של הדבר הזה שאנחנו עושים פה. בגלל זה צירפתי אותך ללשכה, בשביל שתעזור לי לגמור את הקדנציה. הוא חושב שהוא ראש ממשלה, אז נבנה לו קואליציה נחמדה, נשיג לו רלש"ית, יועץ אסטרטגי, כותב נאומים, מומחה ביחסים בינלאומיים ואז, אחרי כמה זמן, נפרק הכל, אני ואתה, את הקואליציה, את ראשות הממשלה, את הליקוי הקוגניטיבי ששטף את הבית הזה. האי אמון הוא הצעד ההכרחי להחזרת השגרה לביתנו. אי אמון כי אין אמון, אתה מבין מה אני אומרת? (זועמת) אז אם דוידוב רוצה את הוועדה למה שפיטוסי וברדוגו יתקפלו???

נעם לא מגיב.

נעם: אם יורשה לי... אתמול אחרי שחזרתי מהעבודה, שכבתי עם אשתי בפעם הראשונה מזה שלושה חודשים.

וויקי: סליחה?

נעם: אמרתי ששכבתי עם אשתי בפעם הראשונה מזה שלושה חודשים. ביקשתי ממנה שתבוא איתי למיטה, לאשתי, ושם אני והיא שכבנו. היא עשתה מה שביקשתי ממנה לעשות. הייתי עדין, אבל החלטי. היה מאוד נחמד לשכב עם אשתי אתמול. בדרך כלל לוקח לי הרבה זמן לגמור. יותר מדי זמן. אתמול גמרתי מהר. גם היא גמרה מהר אבל לא מהר מדי. כשהלכנו לישון אחר כך היא חיבקה אותי ואני חיבקתי אותה וככה נרדמנו. הילדים שלנו ישנו כל הלילה. את שאלת אותי אם ראיתי בזמן האחרון משהו מיוחד בעיניים שלה. אתמול ראיתי משהו מיוחד בעיניים שלה. איך שהיא הסתכלה עלי. היא נראתה מסוקרנת. כאילו עוררתי בה עניין.

וויקי לא מבינה. נעם ממשיך.

נעם: לבעלך אכפת מהעבודה שלו. הוא מרגיש שהוא עושה עבודה טובה כראש ממשלה. אני מסכים אתו. מה שאת מנסה לעשות זה לא דמוקרטי.

וויקי: דמוקרטי?

נעם: הוא נבחר על ידי העם. לעם יש את המנדט להוריד אותו מהשלטון, רק לעם. זה מה שהוא חושב. מה שאני רוצה להגיד זה שלהצעת אי האמון שעליה את עובדת יכולות להיות השלכות הרסניות. אי אמון בראש הממשלה יסתיים באי אמון של ראש הממשלה בעצמו, בקרובים אליו, בד.

וויקי: אתה מסרב? זה מה שאתה עושה?

נעם: לא, אני מנסה לעזור.

וויקי: שנאריך את תוחלת החיים של הקואליציה בשביל שתוכל לזיין את אשתך?

נעם: לא, שנאריך את תוחלת החיים של הקואליציה בשביל שלראש הממשלה יהיה מספיק זמן לעשות שינוי במדינה המחורבנת הזו. כי לנו, האזרחים, נמאס מדיר החזירים הזה שנקרא מדינת ישראל. ואז, אחרי כל החקיקות, והיוזמות, והמשאים ומתנים, והמהפכות התפעוליות, כשהוא ייכנס לדפי ההיסטוריה, הדפים שהוא יכתוב בעצמו, רק אז שיעשה לביתו.

וויקי בוהה קדימה. נעם ממשיך.

נעם: ואם את מרגישה שלקחו לך את הקואליציה והפכו אותך לפוסטר אז תיקחי את ההנהגה בחזרה, תפסיקי להיות פוסטר, תיקחי את המושכות, תובילי את בעלך, תשפיעי. כי ראש הממשלה שלנו, הוא זקוק לך. המדינה זקוקה לך.

שקט. וויקי מתקרבת לנעם באופן מאיים.

וויקי: הקואליציה הולכת לסיים את חייה בהקדם האפשרי, אתה מבין אותי? אין לי יותר כסף לשלם לכם. כל החסכוניות שלנו מתרוקנים, כל הרכוש המשותף הולך על שלמות הקואליציה. אני רוצה את בעלי נורמלי, אתה שומע אותי? אני צריכה את בעלי נורמלי. נורמלי.

נעם: מה את רוצה שאעשה?

תמונה 7

קובי ונורית מזדיינים במשרדו של ראש הממשלה, על השולחן. אלה הם השלבים האחרונים של הזיון. ראש הממשלה מביט בה, היא מביטה בו, מלטפת את פניו. נעם נכנס למשרד, מחזיק תיק מסמכים.

נעם: אדוני ראש הממשלה, נוצרו...

נעם מפנה את מבטו לשולחן ראש הממשלה, הוא נעצר, מביט בהם מזועזע, מבוהל. קובי מסמן לו בנושלתיות בזמן שהזיון מתקרב לסופו, שעוד מעט הם מסיימים. נעם נעמד בגבו אליהם.

נעם: אני אחזור אחר כך...

קובי: תישאר.

לאחר כמה שניות לא מבוטלות, קובי ונורית מסיימים. קובי מזדקף, סוגר את רוכסן מכנסיו. נורית מנקה את עצמה ונעמדת לידו.

קובי: כן, דבר.

נעם: אני הולך להתעלף.

קובי: איזה חמוד אתה, נעם.

נעם מסתובב לעברם.

נעם: הרוכסן שלך.

קובי סוגר את רוכסן מכנסיו.

קובי: מה קורה?

נעם: אשתך הייתה יכולה להיכנס...

קובי: אשתי לא פה.

נעם (לנורית): ואת, את...

נורית: אימא חד הורית.

קובי: מה חדש?

נעם: אני באמת חושב שבפעם הבאה כדאי שתסגרו את ה...

קובי (קוטע אותו): נודניק, דבר!!

נעם: דוידוב מסרב לקחת את הוועדה, הוא טוען שזה מאוחר מדי.

קובי: הפחדנו אותו.

נעם: הפחדנו אותו אבל הוא מוכן לקרב. גם ברדוגו ופיטוסי.

נורית: ברדוגו ופיטוסי? הם אמרו לך את זה אישית?

נעם: מה?

נורית מתקרבת לנעם באופן מאיים.

נורית: פיטוסי וברדוגו, הם אמרו לך את זה באופן אישי?

נעם: כן.

נורית: מה הם אמרו?

נעם: הם מאיימים להפיל את ראש הממשלה. האי אמון, כך הם אומרים, גובר ונוגס עוד ועוד פיסות מהקואליציה. הם גם אומרים שעד ההצבעה, האופוזיציה תהיה ברוב, אלא אם כן תפטר את נורית כ... אתה יודע, תנאי קואליציוני.

נורית: לפטר אותי כתנאי קואליציוני? דוידוב וברדוגו?

נעם: **פיטוסי** וברדוגו, הם אמרו שאת... לא אמינה.

קובי: אלוהים ישמור.

נורית: לא אמינה? זה מה שהם אמרו?

נעם: אם את מבינה למה אני, או למה הם התכוונו.

נורית: ברדוגו ופיטוסי.

נעם: הם גם טוענים שיש אי סדרים ברכבת הקלה. הם מאיימים לפנות לתקשורת, זה מה שהם אמרו, אם לא נפטר את נורית.

קובי: ומה אתה חושב?

נעם: אני חושב שהקואליציה מצויה בפתחו של איום קיומי.

נורית: ומה אתה מציע לעשות? להתקפל? אתה הומו?

קובי: אני לא יכול להתקפל, לא עכשיו ואני לא יכול לאבד את הקואליציה. אני לא יכול לאבד את הקואליציה, אני לא יכול, אני לא יכול.

נורית: אתה לא תאבד שום דבר. תירגע.

נעם: אדוני ראש הממשלה, אם יורשה לי...

קובי (קוטע אותו): הבעיה היא שלא נותר יותר על מי לסמוך. אף אחד לא מרים לי טלפון, כשאני מתקשר לאנשים, אני מקבל דחיות או בקשות לטלפון מאוחר יותר. מה קורה פה? אני ראש הממשלה. למה התוצאות לא מדברות בעד עצמן?

נורית: ויותר חשוב, למה אי אמון?!

קובי: מה את חושבת?

נורית: הם משחקים אתנו.

נעם: אני לא חושב ש...

נורית (קוטעת אותו): צריך לעבור למנטאליות של בעל הבית השתגע.

קובי: לפטר אותם?

נורית: הם מביאים משבר קואליציוני, אנחנו נביא מלחמה. שלא יתעסקו איתנו באיומים קיומיים. אתה ראש הממשלה.

קובי: מלחמה? עם הפלסטינים?

נורית: איראן.

קובי: אלוהים ישמור.

נעם: נורית.

נורית: אתה ראש הממשלה.

קובי: אני ראש הממשלה. כן, אני ראש הממשלה.

נעם: נורית?

נורית: בעל הבית השתגע.

נעם: נורית???

נורית: מה?

נעם: (מנסה לרמוז לה): אני לא בטוח שיש לנו תקציב למלחמה.

נורית: בטח שיש לנו.

נעם: לא, אין לנו. התקציב בנוי על צמיחה בתל"ג שלא תתממש במקרה של מלחמה. (לקובי) אדוני ראש הממשלה, תחשוב על הרפורמות שאתה מקדם, בחינוך, ברווחה, בתשתיות, זה שתה לנו את התקציב למלחמה.

נורית: אז ניכנס לגירעונות, so what?

נעם: זה לא הגירעונות שלנו. (לנורית, בתקווה שהיא תבין את הכוונה) אני באמת חושב, נורית, שכדאי שנדבר עם שרת האוצר לפני שאנחנו מגיעים להחלטות.

נורית: שרת האוצר לא מחליטה. למה להיות ראש הממשלה אם על כל החלטה מדינית צריך את שר האוצר שיאשר?

נעם: כי זה הנוהל.

נורית: אנחנו נראה להם מאיפה משתין הדג.

נעם: הדג לא משתין, הוא לא משתין.

קובי: אבל מלחמה? והכל בגלל הצעת האי אמון, נורית? תחשבי על האזרחים.

נורית: זה ייתן לך את הקדנציה הבאה, לעשות דברים מופלאים למען האזרחים.

קובי: את לא מבינה. אני נבחרתי על הטיקט של הפרגמטיזם המודרני, ההנחה שעידן האידיאולוגיות הגדולות הגיע לקיצו ועכשיו זה זמן לפרגמאטיות שאינה נכנעת לאידיאליזם עיוור מחד או לאופורטוניזם מושחת מאידך. התבוננות חדה בקונפליקטים

מיקרו כלכליים במקום מבט רחב אופקים על סדר יום חדש, זה מה שאמרתי לבוחר, זה מה שהבטחתי.

נורית: ואיפה הערבים עומדים ביחס לפרגמטיזם מודרני? האם הם יסכימו איתך שעידן האידיאולוגיות הגדולות הגיע לקיצו? פרגמטיזם הוא לוקסוס שהמזרח התיכון לא תמיד מאפשר.

קובי: את מעלה נקודה חשובה. ועדיין, אנחנו דיברנו על הצעת האי אמון. לגרור את העם למלחמה בשביל לנצח מאבק קואליציוני, אפילו בחיים הפוליטיים לציניות יש גבול. מה אתה חושב, נעם?

נורית: נעם חושב שאתה צריך להיכנע.

נעם: אני לא...

נורית: לאשתו הוא נכנע, אז מה אתה חושב שהוא יגיד על האיראנים.

נעם: על מה את מדברת?

נורית: אתה לא גבר, זה מה אני מדברת, בירוקרט פשוט, פקיד חסר מעוף. אני מציעה לראש הממשלה את האופק, אתה מציע רק גבולות.

נעם: גם אני מציע אופק. גם אני רואה אופק. ואשתי, היא לא קשורה לזה, זו הייתה מכה מתחת לחגורה מה שאמרת עכשיו, זו הייתה מכה מתחת לחגורה.

נורית: מה אתה מציע, נעם? מה יש לך להציע? מה אתה עושה פה? מה אתה? צעצוע או גבר? (מצביעה על קובי) כי הבן אדם הזה שעומד מולך, הוא גבר, גבר אמיתי. ואתה, מה אתה?

נעם לא עונה.

נורית: הבן שלי יושב עכשיו בבית שלו ומחכה לאבא שלעולם לא יחזור, אבא פחדן, יצור חסר חוליות, כמוך. אבל לבן שלי מצפה עתיד אחר. הוא יגדל להיות גבר אמיתי, אתה שומע אותי? גבר אמיתי, עם או בלי אבא. ואתה, מה אתה? אתה רוצה להישאר ולהילחם או שאתה רוצה לברוח? להתמודד או להתבכין? אתה צלופח או נמר? צעצוע או מכונת ירייה? מה אתה?

נעם לא משיב.

נורית: אתה אתנו או לא?

נעם מתלבט.

נורית: אתה מדבר? מילים יוצאות לך מהפה? אתה מדבר?

קובי: נורית, תני לי. (פונה לנעם) נעם, אני סומך עליך, כאחד שלא רק מבין את צרכי העם אלא גם את צרכי שלי, את המקום שממנו אני בא, את המצע האינטלקטואלי שאנחנו מנסים לקדם והכי חשוב, את טיבה ואיכותה של החלטה.

נורית: בדיוק.

קובי: מה אתה אומר?

נעם עדיין מתלבט.

קובי: נעם?

נעם פונה לקובי, בפאתוס.

נעם: בוא נפציץ את הכלבים.

נורית: בוא נפציץ את כולם.

קובי (לנעם): תודיע למזכיר הצבאי על ההחלטה שלנו. אני מצפה לדו"ח מראש אמ"ן, מהרמטכ"ל ומשר הביטחון בשעה הקרובה.

נעם: זה ייקח קצת יותר משעה.

קובי: שלוש שעות. על השולחן שלי.

נעם: בסדר גמור.

קובי (לנורית): מה יש לנו בלבנון?

נורית: צילומי לוויין.

קובי: ובסוריה?

נורית: צילומי לוויין.

קובי: ובאיראן?

נורית: צילומים מהלוויין.

קובי: תארגנו מסיבת עיתונאים.

נורית: מיד.

קובי : תודה לכם.

קובי יוצא בסערה מהמשרד.

נעם : אדוני ראש הממשלה.

קובי נעצר.

נעם : כדאי שתדע עוד דבר.

קובי : מה?

נעם : בנוגע לאשתך...

קובי מביט בנעם, לא מבין.

תמונה 8

קובי לוקח מיקרופון ונעמד מול קהל הצופים.

נורית, נעם ווויקי עומדות מאחוריו.

קובי : הערב אנחנו נציג לעולם מידע שלא נחשף אף פעם. מדובר בהישג מודיעיני מהגדולים שידעה מדינת ישראל. הערב אנחנו נראה לכם משהו שהעולם לא ראה. אנחנו נחשוף הוכחות חותכות לפעילות עוינת ממש מעבר לגבולות ישראל. אתם יודעים שמנהיגי אויבינו טענו שאין ברשותם נשק להשמדה המונית המכוון לעבר מדינת ישראל. התמונות שאני מתכוון לחשוף בפניכם היום יוכיחו באופן גורף את צדקת טענותינו ואת השקר החוזר ונשמע מפיהם של מנהיגי המעצמות העוינות לגבי התעצמות גרעינית לא רק מרחוק אלא גם בשטחי שכנותינו. נעם, אתה יכול בבקשה להראות לנו את התמונות?

נעם לוחץ על כפתור. תמונה של צילום לוויין דהוי שעליו הכותרת "ביירות, לבנון" מוקרן על הקיר שמאחורי ראש הממשלה.

קובי: כאן, במחסן הקטן הזה שבלב ביירות, שוכנת המפקדה לייצור ולהפצת פלוטוניום בקנה מידה שהעולם הערבי עדיין לא הצליח לייצר. נעם, התמונה הבאה בבקשה.

תמונה של שרשרת של משאיות.

קובי: מהמחסן שבלב ביירות יוצאות שרשרת של משאיות הנושאות בתוכן את הפלוטוניום הלא מועשר ונוסעות מעבר לגבול לסג'איה, שבפאתי דמשק, לטעינת הפצצות באמצעי נשק עם פוטנציאל שיגור המכסה את כל מדינת ישראל. נעם?

תמונה של דיסקים.

קובי: יש לנו את כל המידע הזה על דיסקים. נעם?

תמונה של מצלמות.

קובי: ועל גבי מצלמות. נעם?

תמונה של קלסרים.

קובי: ועל קלסרים. נעם?

תמונה של בית לבן (סתם בית לבן, לא "הבית הלבן").

קובי: אנחנו חלקנו את המידע הזה כבר עם בת בריתנו בבית הלבן. על הקהילה הבינלאומית לעמוד לצדנו במלחמה זו הנוגעת לא רק לקיומה של מדינת ישראל אלא גם לקיומו של המזרח התיכון והעולם המערבי. תודה.

מחיאות כפיים סוערות של נורית ונעם.

תמונה 9

משרדו של ראש הממשלה, מיד לאחר מכן.
קובי נכנס בסערה לתוך משרדו של ראש הממשלה. וויקי הולכת במהירות תקיפה אחריו.
נעם ונורית נכנסים אחריהם.
קובי, כך זה נראה, בורח מוויקי שנראית זועמת.

קובי: לא עכשיו! אנחנו עומדים לצאת למלחמה.
וויקי: אתה בטוח שהמקורות שלך אמינים?
קובי: ראש אמ"ן התחייב בפני באופן אישי...
וויקי: ראש אמ"ן? ראש אמ"ן התחייב בפניך?
קובי: בפני נעם.

וויקי מפנה את מבטה לנעם.

קובי: ובפני נורית.
וויקי: נעם ונורית?
קובי: כן.
וויקי: נעם ונורית.
קובי: כן, נעם ונורית.
נורית: אני דיברתי איתו אישית, עם ראש אמ"ן ועם סגן הרמטכ"ל. המזכיר הצבאי יוזם את התקיפה ברגעים אלה ממש.
וויקי: באמת?
נורית: כן, באמת.
וויקי: אפשר לראות את הדוחות בבקשה?
נורית: הדוחות מסווגים.

וויקי: את ראית אותם?

נורית: כן, כולנו ראינו אותם.

וויקי: ולי אין הרשאה?

נורית: נכון.

וויקי (לנעם ונורית): אתם יודעים מה עשיתם עכשיו? זה כבר לא נוגע לקואליציה, זה נוגע למדינת ישראל. חורבן במימדים חסרי תקדים, (מצביעה על קובי) והוא יישא באחריות החורבן, קללה שתדוף אותו עד סוף ימיו.

נורית: בעלך הוא מנהיג אמיץ שלא מהסס להגיע להחלטות חיוניות שישפיעו על גורל האומה ויצילו את אזרחיה.

וויקי: והצעת האי אמון...

נורית: למי אכפת עכשיו מהצעת האי אמון? אנחנו יוצאים למלחמה.

וויקי: ומה אתה אומר, נעם?

נורית: הוא אומר שכדאי שתשקלי טוב טוב את צעדיך.

שקט.

וויקי: סליחה?

נורית: יש לנו תמונות שלך, ושל ברדוגו ושל פיטוסי. (לנעם) תראה לה.

נעם מוציא מתיק המנהלים שלו מעטפה חומה. הוא מגיש לוויקי את המעטפה.

וויקי לוקחת את המעטפה ומוציאה מהן סדרה של תמונות.

נורית: זו את, וזה פיטוסי...

וויקי מביטה בתמונה נוספת.

נורית: זו את, וזה ברדוגו.

וויקי מביטה בתמונה נוספת.

נורית: וזו את, ופיטוסי וברדוגו... ודוידוב.

שקט.

קובי: איך היית יכולה, לקשור קשר עם הגרועים שבאויבנו?

וויקי: האיראנים?

קובי: לא, פיטוסי ודוידוב.

נורית: וברדוגו.

קובי: את אשתי, את אמורה לתמוך בי, לתמוך בשלמותה של הקואליציה, לתמוך בשלמותי שלי.

וויקי מראה לכולם את התמונות שבהם התבוננה. היא מניפה את התמונה הראשונה לעיני שאר הנוכחים.

וויקי: זה אני והירקן שלי, ברוך.

היא מראה תמונה נוספת.

וויקי: זה אני בבית המרקחת. לרוקח קוראים מוחמד או אחמד או מחמוד.

וויקי מראה תמונה נוספת.

וויקי: וזה אני בדואר, לידי עומד ברוך שבמקרה גם נמצא בדואר. מוחמד או אחמד או מחמוד לא פה.

וויקי מתקרבת לקובי.

וויקי (לקובי): הם מתמרנים אותך כנגדי.

נורית: את יזמת את הצעת האי אמון. את לא יכולה להכחיש את זה.

וויקי: אני, שמטפלת בך כמו פיליפינית כבר כמעט שנה, שהקימה את כל מה שקורה פה. בזכותי אתה ראש ממשלה, אני נתתי לך את כס המלכות. והם, הם רוצים לנצל אותך...

נורית: זה לא נכון.

וויקי: תקשיב לי, אהובי. אתה לא באמת ראש הממשלה והיא, נורית, היא שחקנית.

נורית: אל תקשיב לה.

וויקי: אתה בן אדם חולה.

נורית: מנהיג דגול.

וויקי: יש לך ליקוי קוגניטיבי.

נורית: ראייה חדה ויכולת התמודדות אמיצה עם קונפליקטים לאומיים.

וויקי: כל האי אמון הזה והתקיפה המשולבת ושלמותה של הקואליציה, הקריירה שלך כשר התחבורה, כל זה זה כלום ושום דבר. יש לך ליקוי קוגניטיבי. אתה לא ראש הממשלה, אני לא אשת ראש הממשלה, (מביטה בנורית) היא לא אימא חד הורית (מצביעה על נעם) והוא, הוא לא העוזר שלך. בוא נחזור לחיים נורמאליים, אהובי. תעשה לביתך, תהיה איתי. כי הכל, כל מה שקורה פה, כל זה... זה המצאה. זה הכל המצאה.

שקט. קובי מביט לעברם של "עוזריו" ואז מפנה את מבטו לוויקי.

קובי: אישה שלי, תרפי קצת. תשתחררי. את אשת ראש הממשלה ואני בעלך ועכשיו אנחנו תוקפים את המעצמה הגדולה ביותר במזרח התיכון. אנחנו עושים את המעשה הטוב.

וויקי: זה לא משחק.

הטלפון האדום מצלצל לפתע.

קובי: אני צריך לענות לטלפון.

וויקי: מי זה?

הטלפון ממשיך לצלצל.

קובי: אני עוד שנייה איתך.

קובי מתקרב לטלפון, וויקי עומדת בדרכו.

וויקי: אל תענה.

קובי עוקף את וויקי. הוא עונה לטלפון.

קובי: Yes, Mr. President, thank you for calling me back... I completely understand the political implications even though I can't fully accept your conclusion... What I'm saying is that we will have to take matters into our own hands... I'm afraid you leave me no other choice, Mr. President, as the prime minister of my country I will do whatever it takes to secure the prosperity and well-being of my people... Yes, that is true...

וויקי (לנעם): מי זה?

נעם לא עונה.

קובי (ממשיך): Well, it's not only a question of short term goals but long term strategy... Yes, of course... Very well, send my love to your beautiful wife and may God help our two nations... Take care, Mr. President.

קובי סוגר את הטלפון.

וויקי: מי זה היה?

קובי: נשיא ארצות הברית.

וויקי: מי זה באמת היה?

קובי: נשיא ארצות הברית.

וויקי (צועקת): מי זה היה???

קובי: זה היה נשיא ארצות הברית.

נורית: מה הוא אמר?

קובי: מה שדוד בן גוריון תמיד אמר, שגורלנו בידינו.

קובי פונה לנעם.

קובי: אתה מאמין באלוהים, נעם?

נעם: כן.

קובי: ואת נורית, את מאמינה באלוהים?

נורית: אני מאמינה באלוהים.

קובי: הלילה נראה אם אלוהים מאמין בנו.

האורות יורדים.

תמונה 10

קולותיהם של מטוסי קרב מתקרבים נשמעים מלוויים בפיצוצים עזים, צרחות של אזרחים, מטחים של תותחים וכלי נ"מ.

הקולות מלמדים על מלחמת גוג ומגוג שמתרחשת.

האורות עולים על קובי, נורית ונעם. כולם מצויים בחדר המלחמה.

קובי: יש חדשות מהקריה?

נורית: הטייסים אמורים לדווח בכל רגע, טהרן ספגו אבידות קשות, כבישים ראשיים הותקפו, תחנות חשמל הושמדו, הכורים בבושאר ובפרדון נמחקו. הציבור האיראני כבר יוצא לרחובות בבקשה למחות כנגד המשטר, "משמרות המהפכה" קורסים.

קובי: ומה אתנו?

נורית: מאות בודדות של נפגעים, אנחנו עדיין סופרים את המתים.

קובי: אלוהים ישמור.

נורית: בניינים נפגעו בתל אביב, בראשון לציון, במודיעין. כוחות ההצלה עושים כמיטב יכולתם על מנת לחלץ את הלכודים.

קובי: מה עשינו? מה עשיתי?

נורית: מאות בודדות אל מול מיליונים בצד שלהם.

קובי: מאות בודדות? אלו חיי אדם. היית אומרת לי לפני שנאבד אחוז ממה שאיבדנו לא הייתי מאשר את התקיפה.

נורית: זו רק ההתחלה של המערכה, זו רק ההתחלה...

קובי: אתם יודעים מה זה יעשה לדיון הציבורי שראש הממשלה המזרחי הראשון במדינת ישראל אחראי לכזה אסון?

נורית: אדוני ראש הממשלה, אם יורשה לי, לפני שהגעתי לפני שהגעתי לחדר המלחמה נפרדתי מהילד שלי, תום, (מתקנת עצמה) שון, מהילד שלי שון. שון שאל אותי לאן אני הולכת, ואמרתי לו, בעיניים דומעות אמרתי לו שאני הולכת למעון ראש הממשלה לעבוד עם ראש הממשלה המזרחי הראשון של מדינת ישראל ואז הוא שאל אותי אם ראש הממשלה של מדינת ישראל הוא ראש ממשלה חזק, אז אמרתי לו שכן, הכי חזק במזרח התיכון, ואז הוא שאל אותי אם הוא יותר חזק מאבא ואני אמרתי לו שאבא כבר לא במזרח התיכון. ואז הוא שאל אותי אם ראש הממשלה יכול להיות אבא שלו, ואני אמרתי לו שראש הממשלה הוא אבא של כולנו ואז...

נעם: נורית.

נורית מתפכחת מהמונולוג שלה.

נורית: סליחה.

קובי: איפה אשתי?

נעם: מחכה במעון ראש הממשלה, אדוני.

קובי: תקראי לאשתי לפה.

נורית: אני לא חושבת ש...

נעם: תקראי לה.

נורית מביטה מופתעת בנעם. היא יוצאת החוצה.

קובי: אנחנו לא רצינו ילדים, אני ואשתי. לא היה לנו זמן, לי ולזה, עם הקריירה שלי והמרוץ המתיש והלא פוסק הזה שנקרא "החיים". היא מתחרטת על הבחירה שלנו,

אשתי. אני יודע טוב טוב את תחושותיה בעניין. אנחנו לא מדברים על זה, כמובן, אבל בתוך תוכה אשתי הייתה רוצה להיות אימא. ואני, סדר העדיפויות שלי אילץ אותי תמיד לשים את טובת המדינה בראש סדר העדיפויות. אני בכלל רציתי להיות מורה להיסטוריה.

נעם לא מגיב.

קובי: ניסינו אמנם כמה פעמים להביא ילדים לעולם, אבל...

קובי לא ממשיך את המשפט, נראה מוטרד.

נעם (נרגש): אדוני ראש הממשלה, בכל מה שנוגע לתקיפה ולתוצאותיה, אנחנו נתונים עכשיו לחסדי הטייסים וכוח עליון. בנוגע להתנהלותך כראש הממשלה, אתה עשית את מה שהיית צריך לעשות. בנוגע אלי, אם יורשה לי, ללא שום נגיעה לגורל מדינתנו, חשוב לי שתדע שזה היה כבוד עצום לשרת תחת פיקודך בשעות גורליות אלה. אתה איש גדול, אדוני ראש הממשלה, מנהיג גדול. המדינה ראויה לכהונתך. אף אחד לא יבין מה עשית פה, מה מקומה של הקדנציה הקצרה שלך בקורות המדינה, בקורות העם היהודי ובקורותיי שלי.

וויקי ונורית נכנסות פנימה. קובי מתרומם ומחבק את אשתו. וויקי מביטה סביבה, על חדר המלחמה שנבנה.

קובי: אהובה שלי.

וויקי: למה אנחנו פה, במקלט?

נורית: השב"כ דרש שנשאר בבית, הדרכים נצורות ויש חשש לתקיפה משולבת שתמנע מאתנו להגיע לקריה.

נעם: סידרנו פה את חדר המלחמה.

וויקי: במקלט.

נעם: השכנים איש...

נורית (מתקנת אותו): השב"כ אישר. הרמטכ"ל בקריה בתל אביב עם מפקד חיל אוויר וראש מודיעין והמוסד. אנחנו איתם בקשר רציף.

קובי: מה עשיתי?

וויקי: אהוב שלי, בוא נעשה לביתנו.

קובי: את חושבת שיש דרך חזרה?

וויקי: כן.

קובי: אנשים נפגעו.

וויקי: אנשים יסלחו.

קובי: מדינה שלמה בלהבות בגלל גחמה פרטית שלי.

וויקי: שתזדיין המדינה.

קובי מנשק את וויקי.

נורית (מקריאה מהפלאפון שלה): אדוני ראש הממשלה, קיבלנו אישור, הכורים בבושאר ובפרדון הושמדו.

נעם: אדוני ראש הממשלה, טהרן שולחים את הפצצה. שבע עשרה פצצות עם ראש נפץ גרעיני נשלחו עכשיו לעברנו.

קובי וויקי יוצאים החוצה.

נורית: מה אתה עושה, נעם? זה עוד לא אבוד, אפשר להציל את הקואליציה.

נעם: זה נגמר, המלחמה נגמרה.

נורית (לקובי): שום דבר לא נגמר, (לקובי) אדוני ראש הממשלה, הם שולחים ראשי נפץ, אנחנו נשלח את הפצצה ובכל מה שנוגע לברדוגו ופיטוסי...

נעם: נורית...

נורית לא נכנעת, עיניה דומעות. מסוקים מרוחקים מתחילים להישמע.

נורית: אנחנו עדיין יכולים לנצח את זה, אדוני ראש הממשלה, המזכיר הצבאי אומר...

נעם (צועק): די כבר!!!

נורית: אדוני ראש הממשלה, אל תוותר על המדינה. אל תוותר על המדינה!!!

רעשי המסוקים מתחזקים, מלווים ביריות מרוחקות.

נעם הולך לעבר קצה הבמה, בה מונחים רמקולים קטנים. הוא לוחץ על כפתור. הרעשים מפסיקים לפתע. שקט מוחלט שורר. נעם מתקרב אליה.

נעם: העולם לא ישתנה, נורית. המדינה לא תושמד. ואנחנו, אנשים קטנים, עוד נמשיך להתקיים כאן, למרות המלחמות, למרות הקונפליקטים, אנחנו עוד נמשיך להתקיים. אנחנו נבנה כאן עתיד טוב יותר לילדים שלנו, שלי ושלך.

נעם ממשיך להתקרב לנורית.

נעם (נרגש): אני מאמין במה שאנחנו עושים פה, נורית, אני מאמין בעתיד של הבית שלנו. וגם אם מה שעשינו כאן ייראה אולי מוזר לאנשים אחרים, עדיין זכינו להיות חלק ממה שהיה גדול, משהו חשוב, משהו שהוא... משהו. זה לא רק כסף, מה שעשינו פה, זו לא רק פרנסה, מה שעשינו פה, השפענו על מהלך החיים, הפכנו את החיים של אחרים לחיים טובים יותר... ניסינו להשפיע...

נעם כבר כמעט צמוד לנורית, ממשיך במונולוג שלו.

נעם: אבל אנשים לא מבינים, אפילו אשתי לא מבינה, אשתי לא מבינה, שגם אני נמצא, שגם אני גבר, שלא רק הוא, שגם אני גבר, שגם אני קיים, שגם לי יש רצונות, שגם לי יש מקום בעולם. את לא מבינה! אשתי, את לא מבינה!! את לא מבינה!!! את-לא-מבינה!!!

נעם מתקרב אל נורית עוד ועוד.

נעם (על סף דמעות): את לא מבינה. שזה לא משחק, זו לא הצגה, זה אני ואת, אני ואת... זה אני ואת. ויש לנו ילדים. יש לנו ילדים.

נורית: לכולם יש ילדים ואני ואתה זה לא מספיק.

נעם: זה כל מה שיש.

נורית: אנחנו צעצועים.

נעם: אנחנו לא צעצועים.

נורית: לא?

נעם: המים אולי סוערים, הים אולי גועש, הסכרים אולי מתפרצים ונהר הזבל אולי מאיים להציף אותנו אבל אנחנו לא נכנע. אנחנו ניקח את המושכות. המערכה על שלום הבית עדיין בעיצומה. והבית הזה, הבית הזה הוא כל מה שיש לנו.

נורית (מבולבלת): הבית שלנו?

נעם (נסחף): אז אני אנהיג, אני אנווט, אני אוביל את הספינה הזו לחוף מבטחים, וברדוגו, ופיטוסי, הם יצטערו על היום שבו התעסקו איתי...

נורית: איתך...

נעם: על היום שבו התעסקו איתנו. וגם דוידוב.

נורית: מה דוידוב?

נעם (צועק, על סף איבוד עשתונות): אני אקרע אותם לגזרים...

נורית: את מי?

נעם (לא מקשיב לה, ממשיך): אני אדרוך עליהם, אני אשבור להם את העצמות. כי הקואליציה, ואת זה אני מבטיח לך נורית, את זה אני מבטיח לכולם, הקואליציה עוד תשלים את הקדנציה!!!

נעם תופס את נורית ומנשק אותה.

האורות נכבים.

סוף